

»Στὰ καταφύγια τῆς ψυχῆς, τὰ χνούδια τῶν ἐρώτων,
 »Ρουφῶντας μέλι τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ λείψανά μας,
 »Μὲ βότανα τῆς ἀρνησιᾶς, γητέματα τῆς λήθης».
 Κι ὁ ἥσκιος φεύγει ἀνάερος μὲ τὰ φτερά τοῦ ἀνέμου,
 Καὶ σαλαγίζει φτεριαστὲς τὶς κόρες τὸ μελίτσι,
 Ποὺ δράμουν φωτογλίγορες μ' ὀλόγιομα κανίστρια,
 Σκορπῶντας κι ἀνεμίζοντας τὶς ἄμοιρες βουλές τους.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

1.

Στὸ ἀφροστεφάνωτο νησί, τῶν ξωτικῶν τὸν κῆπο,
 Οἱ ἄκορες ἀπ' τὰ βύθη τους ξεβγαίνουν καὶ χορεύουν,
 Πλέκοντας τοὺς κυκλοχοροὺς μὲ τὰ χουσόδροσα ἔνθη,
 Στεφανωμένες μ' ἄνθημα, περιζώστες μὲ φύλλα,
 Περιπλοκάδια τοῦ κισσοῦ περίγλωρα, κομμένα
 Ἄπ' τὰ νεροπερίβολα κι ἀπὸ τὰ πόντια δέντρα
 Τῶν κοραλιῶν τῶν ἄλικων. Καὶ τὰ μαργαριτάρια
 κυλοῦν μὲ θρόν κελαιδιστὸ στὰ γαλανὰ τους στήθη
 Καὶ τρέχουν ἀπ' τὰ χεῖλη τους παφθίνες γλυκορρεῖθρες
 Καὶ τοῦ ρυθμοῦ τ' ἀντίλαλα κυματιστά. Ἄεροτρέμουν
 Μολπὲς κυκλόηχες κι ἀβρὲς στὰ ἄντρα τῆς αἰθερίας
 Αὔρας. Λωτόφυλλα γλωρὰ κι ὄριοπλεγμένα ἀμμόξουν
 Γύρω στ' ἀλάβαστρα κορμιά, τῶν πόθων καταφύγια.
 Κυκλώνουν γοργοσάλευτες χορὸν περιγιαλίσιο,
 Μὲ τὰ ἀγλαόμαλλα ξανθὰ φωτοστεφανωμένες,
 Ὡσὰν τὰ σγουροκύκλωτα μαρμάρυγα στεφάνια.
 Κρατῶντας στὰ ἐλεφάντινα τῶν ὑμενέων τοὺς θύρσους,
 Ρυθμίζουν μὲ πρωτόλαλους ἤχους τοὺς χοροκύκλους,
 Μὲ τὶς φαρέτρες τὶς χρυσές, σαίττες ὀπλισμένες
 Κύκνων φτερά, σταζοβολοῦν τὸ αἶμα τὸ γαλάζιο
 Τοῦ πόνου, ὅπου κι ἂν ριχτοῦν κι ὅπου τὰ σαῖττέψουν.
 Τὰ μελισσόβωα σκορποῦν παλμόρρυθμα τῶν πόθων
 Τῆς τρίαίνας ποὺ στῆς ζωῆς τοὺς θόλους ἀχοβρέμει.
 Στῆς παναιώνιας τὰ ἄστειρα τὰ βάρθη καὶ τὰ στέρνα.
 Μὲ στερνοκέλαδους λαλοῦν οἱ κύκνοι λάβροι θρήνους
 Καὶ φτερακοῦν λευκάζοντας πράσινα καὶ γαλάζια.